

HỒI 330

Máu Nhuộm Đồng Hoang

K

hấu Trọng lao đi như trên bắn trên thảo nguyên, cơn mưa cũng vừa tạnh hẳn.

Bốn bề đều là đao quang kiếm ảnh, tiếng người hò hét, càng lúc càng nhiều ngọn đuốc được đốt lên chiếu sáng bầu trời đen tối trước buổi bình minh.

Gã đã dùng phương thức du đấu, phục kích, ám kích tấn công mấy đội võ sĩ của Lý gia, mỗi lần xuất thủ đều hết sức dứt khoát, giết chết đả thương vô số quân địch, y phục và bảo đao nhuộm đầy máu địch nhân và máu của chính bản thân gã.

Vết thương nặng nhất là một thương vào lưng, nếu không phải gã kịp thời vận kinh đẩy bật đi, thì ngọn thương đã xuyên qua tâm thất, nhưng cho dù kịp thời phản ứng, gã cũng bị mũi thương đâm sâu tới ba thốn, tổn thương đến cơ thịt, nên buộc phải chuyển đao qua tay trái.

Giờ Khấu Trọng đã vận công chỉ huyết, nhưng vết thương vẫn còn âm ỉ đau nhức, khiến gã sinh lòng muốn tháo chạy giữ mạng, nhưng nhìn tình thế trước mắt, e rằng gã khó mà được như ý.

Đồng thời gã cũng không thể không đánh giá lại tài trí của Lý Nguyên Cát.

Nếu đúng các võ sĩ Lý phiệt này đều do một tay Lý Nguyên Cát điều động chỉ huy, thì năng lực của y tuyệt đối không thể xem thường. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, y đã kịp thời bố trí thiên la địa võng để dồn gã và Từ Tử Lăng vào con đường chết.

Cũng vì vậy mà sát cơ trong lòng Khấu Trọng dâng lên ngùn ngụt, nhưng thần trí gã lúc này lại vô cùng tỉnh táo, băng lạnh như sương, không ngừng tích lũy công lực, chuẩn bị đột phá vòng vây để đào tẩu. Cho đến lúc này, gã vẫn có thể sử dụng thân pháp mới lĩnh ngộ được khiến cho địch nhân không có cách nào hình thành được thế hợp vây tấn công. Nhưng chỉ cần vòng vây được hình thành, thì đó cũng là thời khắc mà gã vong mạng.

Đột nhiên phía trước có tiếng gió nổi lên, một đội võ sĩ Lý gia bất ngờ xuất hiện sau đám cỏ cao quá nửa thân người, tiến thẳng về phía gã.

Khấu Trọng không nói tiếng nào, giở ngay một chiêu "Xuất Kỳ", bảo đao hóa thành một đạo cầu vồng rực rỡ, tung người bay lên. "Cheng!" Người lướt qua kẻ dẫn đầu đội võ sĩ kia. Kẻ ấy không kịp cản đỡ cũng không kịp né tránh, chỉ thấy đao quang lóe lên, rồi trước mắt tối sầm lại, khí tuyệt thân vong, hoàn toàn không biết mình trúng đao ở đâu.

Chỉ phản ứng chậm một chút mà vận mệnh của cả tổ hảo thủ Lý phiệt đã được quyết định.

Khi bọn chúng định phản kích thì Khấu Trọng đã khéo léo vận dụng chân khí chính phản trong nội thể, lướt vào trận địa của chúng với một tốc độ kinh người, mỗi một bước đều đúng vào khoảng trống và chỗ sơ hở trong trận thế, bảo đao hóa thành từng đợt sóng kinh hồn, khiến chúng không thể giữ mãi thế thủ cũng chẳng thể tấn công. Mỗi lần định phản kích thì gã đã thay đổi bộ vị, làm chiêu thế của chúng ngược lại quay sang tấn công chính đồng bọn của mình.

"Chang!" Một tên bị Khấu Trọng đánh cho cả người lẫn phủ bay ra xa gần trượng, rơi bịch xuống đất. Nhưng cũng vì thế mà vết thương trên vai phải gã bị nhói lên một cái, khiến thân pháp gã không thể không chậm lại một nhịp, chỉ một thoáng chậm lại ấy đã khiến gã trúng thêm một đao vào eo hông bên trái, không cần nói cũng có thể thấy trận chiến này kịch liệt đến mức nào.

Sát cơ trong lòng Khấu Trọng càng dâng lên gấp bội, chỉ thấy gã hít sâu một hơi chân khí, đao quang sáng bùng lên, lập tức có thêm hai tên địch buông vũ khí ngã nhào ra đất, không bò dậy nổi, áp lực của gã cũng vì thế mà giảm đi đáng kể.

Địch nhân thấy chỉ trong nháy mắt gã đã hạ sát bốn người dễ tựa đổ cây khô thì sợ xanh mặt, đã có ba tên chuyển hướng phóng ngược ra sau, đồng thời bắn pháo hiệu lên hòng gọi thêm viện thủ.

Khấu Trọng biết rõ mình đã như cây cung kéo căng hết cỡ, nhìn bề ngoài thì chiếm hết ưu thế, song thực chất thì đã không còn sức để hạ sát hết mười một tên địch còn lại. Gã chém nhầu một đao, đánh ngã một tên nữa rồi mau chóng nhún mình lao vút đi, sau mấy lần nhấp nhô đã bỏ địch nhân lại phía sau.

Gã đảo mắt một vòng, thấy bốn bề đều là ánh đuốc, không cần nói cũng biết gã đang rơi vào thiên la địa võng của địch nhân bố trí, khổ nhất là giờ gã không biết nên chạy về hướng nào là dễ dàng thoát thân nhất. Nếu để đến lúc mặt trời ló rạng, gã sẽ càng khó khăn hơn gấp bội.

Đột nhiên, phía trước gã có hơn mười bó đuốc cùng lúc sáng lên, làm gã hoàn toàn bại lộ hành tung.

Khấu Trọng giật bắn mình, nheo mắt nhìn về phía ánh sáng đó, chỉ thấy cỏ trong chu vi hai mươi trượng phía trước gã đã bị cắt sạch, hình thành nên một khoảng trống lớn.

Người cầm đuốc đứng trên đỉnh một ngọn đồi nhỏ, phía trên bóng người nhấp nhô, đứng đầu là một người mặc kinh trang màu bạc, trông rất nổi bật giữa đám tử đệ Lý gia, diện mạo có ba bốn phần giống Lý Thế Dân, chẳng cần đoán gã cũng biết đối phương chính là Lý Nguyên Cát.

Thế hình của y còn khôi vĩ hơn Lý Thế Dân, nhưng giữa hai hàng lông mày lại có một làn khí đen âm độc mà nhị ca của y không có, vì vậy mặc dù trông khá khôi ngô, nhưng Lý Nguyên Cát lại khiến người ta có cảm giác rất không thuận mắt.

Khấu Trọng nhìn về phía y, ánh mắt như điện của y cũng vượt qua khoảng khách hơn hai mươi trượng hướng về phía gã. Chỉ nghe Lý Nguyên Cát cười lên ha hả nói: "Khấu huynh quả là bất phàm, Nguyên Cát vô cùng bội phục, xem tiền đây!".

Hai chữ cuối cùng vừa thốt ra khỏi miệng, hơn trăm tiễn thủ nấp trong bụi cỏ hai bên cạnh y liền cùng lúc nhổm dậy, trường tiễn trong tay đồng thời phát xạ, tiếng tên bay vù vù tràn ngập cả không gian.

Khấu Trọng sử ra tuyệt kỹ lảng không hoá khí, bất ngờ dịch người sang ngang, tránh khỏi loạt tên.

Tiếng bật cung lại vang lên lần nữa, hơn trăm cung thủ nữa đã chờ sẵn ở phía Khấu Trọng né tránh, cùng lúc xạ tiễn.

Khấu Trọng thâm than một tiếng, tự biết nếu còn né tránh nữa ắt sẽ từ từ rơi vào lưới do đối phương bủa sẵn, nhưng cho dù võ công gã cao cường tới mức nào, đao pháp lợi hại tới đâu thì cũng khó mà đỡ nổi hàng trăm mũi tên cùng bắn về phía mình một lúc thế này.

Lâm nguy sinh trí, gã bất ngờ bổ nhào xuống đất, khi chỉ còn cách mặt đất chừng một thốn, Khấu Trọng bất ngờ đập mạnh hai chân, cả người lao vút về phía đám cung tiễn thủ.

Kinh tiễn lao vù vù ngay trên đầu gã, kinh hiểm vạn phần.

Tiếng tù và rúc lên lạnh lạnh, đám tiễn thủ lập tức thoái lui, trong đám cỏ phía sau lại xông ra hơn hai mươi võ sĩ Lý gia, thanh thế thập phần hung hãn.

Đột nhiên từ bốn phương tám hướng tràn ra vô số cao thủ dưới trướng Lý Nguyên Cát vây lấy Khấu Trọng vào giữa, còn họ Lý kia thì vẫn nhàn tản đứng nhìn, điều bộ như kẻ đứng bên kia bờ sông xem lửa cháy.

Khấu Trọng lúc này đã phóng đi được tầm năm trượng, trong khoảnh khắc trước khi đụng đầu với đám địch nhân vừa xông lên thay thế các cung tiễn thủ, gã bất ngờ đập mạnh tay xuống đất, bắn người lên cao.

Đảo mắt một vòng, thấy số cao thủ đang lao về phía mình ít nhất cũng phải ba bốn mươi tên, thực lực song phương chênh lệch một trời một vực, bất luận là đầu chí của gã lớn tới mức nào, cũng biết trận này tuyệt đối không thể chỉ dựa vào dũng khí và sự liều mạng để thoát thân được.

Giờ là thời khắc duy nhất mà gã có thể đào tẩu, chứ nếu để đối phương bao vây, kết cục tử vô địa táng là không thể nào tránh khỏi.

Vấn đề là gã nên đào tẩu về hướng nào.

Tâm niệm chuyển động, gã bất ngờ chuyển hướng lao về phía Lý Nguyên Cát.

Chúng địch nhân đều lấy làm ngạc nhiên, tiếng hò hét chửi bới vang động cả một góc trời.

Lý Nguyên Cát cũng không khỏi biến sắc, hạ lệnh một tiếng, hơn mười tên võ sĩ đứng hai bên lập tức xuất động toàn bộ.

Chiều này chẳng những đã thể hiện hết đảm lược hơn người của Khấu Trọng, mà còn tỏ rõ được tài trí kinh người của gã.

Chính vì cả Lý Nguyên Cát cũng không thể ngờ được gã lại dám tấn công về phía chủ soái, nên đây cũng là điểm yếu nhất của cả tấm thiên la địa võng này.

Điểm mạnh nhất cũng chính là điểm yếu nhất, đây chính là pháp môn căn bản của Dịch Kiếm Thuật.

Chỉ cần qua được ải của Lý Nguyên Cát, gã tự nhiên sẽ thoát khỏi vòng vây ngày một khép chặt này.

Trong lúc hỗn chiến, những cung tiễn thủ vốn là mối e ngại lớn nhất của gã hoàn toàn không có đất dụng võ nữa.

“Cheng!” Hai chân Khấu Trọng vừa chạm đất đã lướt vọt qua khoảng trống giữa hai tên cao thủ, cả hai lập tức ngã gục xuống trong vũng máu, Tinh Trung Nguyệt của gã hóa thành một đạo ánh sáng vàng rực đâm thẳng vào mi tâm tên thứ ba, động tác chuẩn xác vô ngần.

Tên kia vừa tuyệt khí, chưa kịp gục xuống thì Khấu Trọng đã vươn hữu thủ ra, chộp vào ngực y rồi ném mạnh lên cao, vết thương đã khép miệng trên lưng lập tức bung ra, máu tươi thấm ướt cả y phục. Nhưng trong giờ phút sinh tử tồn vong này, gã nào còn để ý đến chút thương thế cởn con, lập tức tung người bay lên cao, tránh khỏi thế công dồn dập của mấy tên địch khác, rồi vươn tay chộp lấy chân của các xác vừa bị mình ném lên độ cao năm trượng, lấy đó làm điểm tựa để khí tiếp tục phi thân lên cao nữa, sau đó thay đổi phương hướng, vượt qua khoảng cách hơn mười trượng, bổ về phía Lý Nguyên Cát.

Lý Nguyên Cát gầm lên một tiếng uy mãnh, trường thương trong tay hóa thành muôn vàn quang ảnh, toàn lực xuất kích.

Khấu Trọng thầm kêu may mắn.

Nếu họ Lý kia bất chấp sự an nguy của bản thân mà nhảy lên nghênh tiếp, đối phương đã tích lực chờ sẵn, còn gã thì đã quá mệt mỏi sau trận chiến kéo dài, chân nguyên lại gần như khô kiệt mà chưa kịp có cơ hội điều tức phục hồi, kết quả thế nào ắt hẳn chẳng cần nói cũng đoán ra được.

Có điều tuy là Lý Nguyên Cát thương pháp lăng lệ, công lực kinh người, nhưng rõ ràng là y không muốn mạo hiểm. Sự thực thì cũng không thể trách y, bởi theo thường lý, chỉ cần thủ vững bên dưới cũng đã đủ dồn Khấu Trọng vào chỗ chết rồi, y đâu biết được Khấu Trọng còn có tuyệt kỹ cứu mạng lăng không hoá khí nữa.

Khấu Trọng hít mạnh một hơi chân khí, vươn song thủ vỗ mạnh vào không trung, đảo một vòng ngay trước mắt Lý Nguyên Cát, rồi phóng vút qua trên đầu y, hạ thân xuống khoảng trống sau lưng ngọn đồi nhỏ.

oOo

Đột Lợi lão đảo, ngã gục xuống đất, mệt mỏi thở dốc.

Từ Tử Lăng đỡ y ngồi dậy, đặt tay lên bối tâm, đem chút chân khí ít ỏi còn sót lại của mình ra giúp y trị thương.

Đột Lợi thở dài một tiếng, than: “Tử Lăng, hãy đi đi!”.

Từ Tử Lăng thu tay lại, quả quyết nói: “Đừng nói những lời như vậy nữa!”.

Đột Lợi ngửa mặt nhìn trời, thấy một điểm đen nhỏ đang đảo tròn trên không, thì cười khổ nói: “Chúng ta hoàn toàn không có cách gì thoát khỏi điều hâu truy tung của địch nhân, cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết, chi bằng để ta dụ nó đi xa, sau này người chỉ cần giúp ta báo thù là được”. Từ Tử Lăng cảm nhận được sự thê lương trong giọng nói của y, mỉm cười lắc đầu đáp: “Không phải là không có cách đối phó con súc sinh này, chỉ là thời cơ chưa đến mà thôi, sự thực thì chúng ta đã bỏ địch nhân lại ở phía sau rồi còn gì. Việc quan trọng nhất bây giờ là phải đến Tương Dương thành hội hợp với Khấu Trọng, còn những thứ khác có nghĩ nhiều cũng vô ích”.

Đột Lợi nói: “Với tình hình của ta hiện giờ, ít nhất cũng phải tốn một ngày một đêm mới đến được Tương Dương, địch nhân nhất định sẽ đuổi kịp chúng ta. Ôi, hay là người để ta lại đây đi!”.

Từ Tử Lăng đột nhiên nói lảng sang chuyện khác: “Sao Khang Sao Lợi lại bắt tay với Lý Nguyên Cát nhỉ?”.

Đột Lợi trầm ngâm giây lát rồi mới trả lời gã: “Thực ra đây là một độc kế để đối phó Lý gia của Hiệt Lợi và Triệu Đức Ngôn”.

Từ Tử Lăng lấy làm ngạc nhiên.

Đột Lợi liền giải thích tiếp: “Hiệt Lợi thấy thế lực Lý phiệt không ngừng gia tăng, trong lòng lấy làm e ngại, Triệu Đức Ngôn bèn hiến cho y một kế để phân hóa nội bộ Lý gia, chuyển qua toàn lực ủng hộ thái tử Lý Kiến Thành, giúp y bài xích Lý Thế Dân. Nếu bọn y có thể trừ đi được kẻ lợi hại nhất Lý gia này thì Lý phiệt ắt sẽ không cần phải đánh cũng tự đổ, Trung thổ sẽ tiếp tục đại loạn, còn chúng ta thì ngồi hưởng lợi ngư ông”.

Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, kể đó lại chau mày hỏi tiếp: “Nhưng điều này vẫn không thể giải thích được tại sao Lý Nguyên Cát lại dám công nhiên đối phó Khả Hãn người”.

Đột Lợi cười khổ đáp: “Bởi vì ta là kẻ duy nhất phản đối độc kế này, ta và Lý Thế Dân tình như thủ túc, sao có thể quay mũi thương sang đối phó với y cho được? Thêm nữa ta cũng rất hy vọng Thế Dân đắc thế, có thể giúp ta cân bằng lại thế lực với Hiệt Lợi, bởi vậy Lý Nguyên Cát coi ta như cái gai trong mắt cũng là chuyện tất nhiên thôi”. Từ Tử Lăng vốn chỉ định làm y phân tâm, cũng chẳng ngờ sự tình lại liên quan sâu xa đến vậy, hồi lâu sau mới lên tiếng nói: “Được rồi, chúng ta tiếp tục lên đường”.

Đột Lợi chợt lên tiếng hỏi: “Vừa rồi Tử Lăng nói có cách đối phó với con súc sinh kia đúng không? Nhưng tại sao lại nói thời cơ chưa đến?”.

Từ Tử Lăng ghé sát người y thì thầm một lúc, Đột Lợi lập tức phấn chấn tinh thần, nhồm người đứng dậy nói: “Có thể không chết thì có ai muốn chết đâu cơ chứ! Đẳng nào thì cũng bị ép tới bờ vực rồi, ta có cách này họa may có thể hội hợp với Khấu Trọng sớm hơn một chút, lúc ấy sẽ thực hiện diệu kế của Tử Lăng cũng chưa muộn”.

oOo

Khấu Trọng nấp trong rừng sâu, tâm vô tạp niệm, cố gắng tranh thủ thời gian điều tức khôi phục chân nguyên.

Sau khi thoát khỏi vòng vây, gã đã chạy một mạch gần trăm dặm đường, hai chân điên cuồng bôn tẩu suốt hai canh giờ, cố ý làm chân nguyên trong nội thể tiêu hao đến cạn kiệt.

Đây là một kế vô cùng mạo hiểm, gã tính toán người của Lý Nguyên Cát tuyệt đối không thể tìm thấy chuyên gia đào tẩu như mình trong thời gian ngắn, thậm chí có thể đã mất cả dấu vết của gã.

Phá để rồi lập, bại để mà thành.

Tiền thiên chân khí kỳ dị của Trường Sinh Quyết và Hòa Thị Bích chính là có đặc tính này.

Hồi tưởng lại lần sống sót trên biển và trận kịch chiến với Tống Khuyết, càng làm tăng thêm quyết tâm mạo hiểm thêm lần nữa.

Ngồi điều tức chưa đến nửa canh giờ, gã đã biết mình lựa chọn đúng.

Một đạo chân khí nhanh chóng tích tụ, mới đầu chỉ mảnh như đường tơ, trong nháy mắt nó đã tụ lại thành dòng, chảy cuộn cuộn trong kỳ kinh bát mạch, khiến gã có cảm giác như được tái sinh lần nữa.

Sau hai canh giờ điều tức, công lực gã đã gần như hoàn toàn khôi phục, thương lớn thương nhỏ trên người đều đã khép miệng, chỉ còn vết thương trên vai quá nặng nên vẫn còn hơi đau nhức.

Mặt trời đã ngả dần về phía trời tây, không khí lành lạnh.

Đi thêm một đêm nữa, sáng mai là gã sẽ đến được Tương Dương.

Hà!

Hai tên tiểu tử kia giờ hung cát thế nào?

Đúng lúc này, Khấu Trọng nghe thấy tiếng còi của Đột Lợi cách đó chừng bảy tám dặm.

- o O o -

http://www.nhanmonquan.com